

Pere Jornet a la seua granja de corders, ahir. FOTO: JOAN REVILLAS

La granja calcinada víctima de l'incendi, fa un any. FOTO: PERE FERRÉ

Pau Ciuraneta amb les oliveres regenerades, ahir. FOTO: JOAN REVILLAS

Ciuraneta amb les mateixes oliveres cremades, fa un any. FOTO: J. REVILLAS

Les afectacions a la seua finca han sigut en diferent grau: una part de les oliveres han sigut completament calcinades, de forma que ara les arrencaran i en tornaran a plantar, per d'aquí a uns tres anys poder entrar novament en producció; d'altres han quedat vives per dins i estan rebrotant, i d'altres s'han pogut sanejar i l'any que ve tornaran a estar en producció. Ciuraneta és un jove pagès de 26 anys que fa tres que s'hi dedica plenament. Amb l'ajuda de la família va comprar aquesta finca, erma, i la van començar a treballar. «El meu projecte personal se'n va anar a l'aigua. Després de tres anys abocant diners i esforç ens va agafar l'incendi, i vam veure com hauríem de tornar a començar des de zero un altre cop, pràcticament», explica. «Tens un sentiment d'impotència. No és fàcil avui en dia prendre la determinació de ser pagès per totes les circumstàncies que tenim, i veure el que ens ha costat aixecar la finca és dur. Però sóc optimista i m'ho agafo com un deure més. A més, l'olivera és un cultiu agraït. Amb poc, ella et dona molt».

Així, Ciuraneta només va poder entrar el 20% del fruit de les oliveres que no es van veure afectades pel foc. «Els pagesos cada cop tenim més dificultats», sosté. «El

Ribera d'Ebre

«Si no hagués sigut per la resposta de la gent i la seua solidaritat, hauria abandonat»

Avui fa un any del devastador incendi de la Ribera d'Ebre, que va arrasar 5.000 hectàrees. Els pagesos i ramaders afectats coincideixen que els ajuts per seguir endavant són escassos

MARINA PALLÀS CATURLA
RIBERA D'EBRE

La imatge de Pere Jornet a la seua granja, envoltat de corders i de dos feliços gossos que sols busquen carícies, és emotivament esperançadora. Perquè és el símbol de la lluita, de la regeneració, del tornar a començar i de la solidaritat de la gent. Ja ho diu ell: «Si no hagués sigut per la resposta de la gent, i de la seua solidaritat, hauria abandonat». Just fa un any, aquesta mateixa granja es va convertir tristament en la primera imatge de les víctimes de l'incendi de la Ribera d'Ebre.

«Nosaltres vam ser els primers en patir el foc, aquell primer dia. Va ser rapidíssim. Feia molta calor i molt de vent i allò va ser un infern, no vam poder fer res», explica des de la finca de la Torre de l'Espanyol. La granja, els doscents corders del seu interior, la maquinària agrícola, l'aliment per als animals... Tot va ser destruït per les flames i l'escenari que en va quedar era esfereïdor.

Però Jornet va seguir. És una granja familiar, d'ell, el seu germà i el seu fill. Mentre condicionava la granja afectada, va continuar l'activitat en un espai cedit. En un primer moment, Jornet es va

plantejar abandonar el negoci. Però en qüestió d'hores la societat civil es va organitzar per recollir fons per ajudar-lo. «Llavors, en veure la resposta de la gent no em podia quedar aturat. Entre tota aquesta gent que em va ajudar i la família que volia continuar, vaig seguir», precisa.

Un tècnic agrícola va quantificar els danys en 320.000 euros. De les ajudes de l'Administració, en va obtenir 3.700, mentre que de les aportacions solidàries, 40.000, amb els quals va poder refer l'estructura de la granja.

«No estàs preparat per a un impace així, però jo sols tinc parau-

les d'agraïment per tota aquesta gent», afirma. Ara té novament uns 240 corders i segueix endavant.

Un cas diferent és el de Pau Ciuraneta, pagès de la Palma d'Ebre, que mai es va plantejar abandonar la pagesia després que el foc arrasés un 80% de les seues 40 hectàrees d'oliveres, uns 26.000 arbres en total. Aquestes oliveres eren el seu projecte personal. «Abandonar no ha sigut mai una opció per a mi. La meua família m'ha transmès una gran estima per la terra, i tinc claríssim que fins que no sigue vida o mort seguiré sent pagès», declara.

«No ens poden dir que hem de fer a les nostres finques des de la Diagonal», diu Ciuraneta

món urbà, on hi ha més població, no entén el nostre modus vivendi i els nostres costums, ni les té en compte. Realment la gent mira d'on és el producte que compra? Saben qui són els principals productors d'oli o de cítrics del país? No coneixen res i això dificulta la tasca del pagès», expressa.

En relació amb les ajudes, Ciuraneta és molt crític. «No crec que ens hagin ajudat gaire. Estaven fetes perquè no s'acollís ningú. Havies de tenir la terra assegurada. Jo tenia un 80% de la meua propietat afectada i sí que em sortia a compte. Però al pagès que té 50 anys i que havia perdut el 20% de les terres i que havia d'assegurar la resta de finques per rebre l'ajuda doncs evidentment no ho ha fet perquè no li sortia a compte», detalla.

«El total repartit és de 200.000 euros entre tots els pagesos, i van tardar a arribar. Dos setmanes després s'havia dotat Forestal Catalana amb 2 milions d'euros. Crec que és més que hipocresia», valora. «Però una de les característiques dels pagesos i ramaders és que estem tan i tan acostumats a conivir amb el menysteniment que ens en sortim nosaltres mateixos», conclou.